

Arrest

nr. 231 601 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 januari 2019 waaruit blijkt dat de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 22 maart 1994 in Carupano, gelegen in de staat Sucre. U woonde tot uw zeventien jaar in Maturin, gelegen in de staat Monagas. Vervolgens huurden uw ouders een studentenkamer voor u in Barcelona, gelegen in Anzoátegui, waar u orthodontie studeerde aan de universiteit. In juli 2016 behaalde u uw diploma.

In 2014 en 2015 heeft u enkele keren deelgenomen aan studentenprotesten in Anzoátegui. Jullie protesteerden vreedzaam tegen de regering en de slechte situatie in Venezuela. De protesten werden evenwel gewelddadig uiteengeslagen door de politie, militairen en colectivos. U bent daarnaast sympathisant van de oppositiepartij Voluntad Popular.

In Venezuela werd u onderweg van Barcelona naar Maturin regelmatig tegengehouden door de politie en/of La Guardia Nacional die het voedsel en de medicatie die u op dat moment bij zich had, afnamen. Als u hen erop wees dat ze dat niet zomaar mochten doen, repliceerden ze dat u geen carnet de la patria heeft en dat u de regering niet steunt. Ze dreigden ermee u enkele dagen vast te houden en zeiden dat ze u de volgende keer niet meer zouden laten passeren.

Uw vader is al dertig jaar werkzaam voor het staatsbedrijf CORPOELEC als opmeter. Toen u nog in Venezuela was, heeft u berichten tegen de regering op uw Twitteraccount moeten verwijderen daar collega's van uw vader hier opmerkingen over maakten. U was bang dat hij door u zou worden ontslagen. Uw vader steunt de regering van Maduro evenmin als u. Hij heeft ook geen partijkaart. Eind 2015 had uw familie geen recht meer op een studiebeurs die jullie voordien steeds kregen via het werk van uw vader. Uw vader wordt al twee maanden niet meer uitbetaald en ongeveer twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS kreeg hij te horen dat hij zou worden ontslagen omdat hij niet is gaan stemmen tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018. Hij kan geen paspoort verkrijgen en kan aldus het land niet verlaten.

Omwille van de slechte economische toestand en veiligheidssituatie in uw land, het gebrek aan voedsel en medicatie, reisde u op 16 augustus 2016 legaal naar de Dominicaanse Republiek, waar uw partner R.R.M.P. (CGVS X en O.V. X) al sinds november 2015 woonde en werkte. U ging er aan de slag als receptioniste in een hotel. Jullie besloten de Dominicaanse Republiek te verlaten daar jullie er illegaal waren en schrik hadden te worden gedepoteerd. Op 24 oktober 2017 vlogen jullie naar Spanje, van waar jullie het vliegtuig namen naar België. Jullie kwamen hier nog dezelfde dag aan. Het plan was om een studenten- of werkvisum aan te vragen maar dat bleek te kostelijk. Op 31 januari 2018 dienden u en uw vriend een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt dat u bij een terugkeer naar Venezuela zal worden beschouwd als een landverraadster omdat u uw land heeft verlaten. U verwees hierbij naar de woorden van politica Iris Varela. Zij zou in 2017 hebben gezegd dat iedereen die Venezuela heeft verlaten, bij een terugkeer in hechtenis zal worden gezet en nooit meer zal vrijkomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart, uw RIF (Registro Único De Informacion Fiscal) kaart, twee foto's van betogingen in Barcelona waaraan u heeft deelgenomen maar waarop u niet te herkennen bent en twee foto's van uw vriend C.P. die in 2017 is overleden door de impact van een traangasbom die werd gegooid op betogers. Voorts legde u prints neer van tweets van de studentenbewegingen Resistencia UGMA (Universidad Gran Mariscal Ayacucho) en Resistencia Anz (Anzoátegui) aangaande het studentenverzet in Venezuela. Ten slotte legde u een foto neer van de werkbadge van CORPOELEC van uw vader en een foto van een omzendbrief die aan uw vader en zijn collega's werd gestuurd en waarin de werknemers van CORPOELEC worden opgeroepen om deel te nemen aan een manifestatie in Caracas ter ere van 1 mei, de dag van de arbeid (d.d. 29/04/2011).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u tegen de regering bent gekant en dat u in maart 2014 een week en in 2015 twee of drie keer heeft deelgenomen aan studentenprotesten in Anzoátegui, uitgaande van de studentenbeweging Resistencia, waarvan u twee foto's heeft neergelegd (CGVS, p.4 en p.10-11), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u uw deelname aan deze protesten op geen enkel moment heeft

ingeroepen als reden van uw vertrek uit Venezuela. Gevraagd of u behalve aan de manifestaties georganiseerd door Resistencia nog deelnam aan andere activiteiten van de studentenbeweging, had u het enkel over zaken die betrekking hadden tot de universiteit en uw studies (CGVS, p.13). Gevraagd of u ook activiteiten organiseerde voor de studentenbeweging, antwoordde u negatief (CGVS, p.13).

U stelde sympathisant te zijn van de Voluntad Popular en op de partij te hebben gestemd tijdens de verkiezingen maar gevraagd of u ooit heeft deelgenomen aan vergaderingen of andere activiteiten van de Voluntad Popular, antwoordde u negatief (CGVS, p.10). U stelde enkel dat u gehoor gaf aan de oproep van de partij via Twitter om binnenshuis op kookpotten te slaan als een vorm van vreedzaam protest (CGVS, p.10). Aldus bleven uw politieke activiteiten in uw land beperkt. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan studentenprotesten in Anzoátegui.

U haalde verder aan dat u op de autostrade tussen Barcelona en Maturin verschillende keren werd staande gehouden bij checkpoints van de politie en/of La Guardia Nacional (CGVS, p.14-15). U stelde dat de agenten het voedsel en de medicatie die u op dat moment bij zich had, van u afnamen (CGVS, p.14). Als u hen erop wees dat ze dat niet zomaar mochten doen, repliceerden ze dat u geen carnet de la patria heeft en dat u de regering niet steunt (CGVS, p.14). Ze dreigden ermee u enkele dagen vast te houden en zeiden dat ze u de volgende keer niet meer zouden laten passeren (CGVS, p.14). Ze wilden weten wat u studeerde, hoe uw ouders uw studies konden betalen en of zij de regering steunen (CGVS, p.15). Volgens uw verklaringen was het langste dat u bij de politie en/of La Guardia Nacional moest wachten vooraleer ze u weer lieten gaan, een halve dag (CGVS, p.15). Gevraagd of u ooit naar elders werd gevoerd door de politie en/of La Guardia Nacional, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat ze iedereen die in de auto zat, lieten uitstappen en dat jullie hun kantoren daar moesten binnenstappen (CGVS, p.16). De door u beschreven situatie van intimidatie is evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat de carnet de la patria volgens de toegevoegde informatie pas in januari 2017 werd ingevoerd door president Maduro, zijnde ná uw vertrek uit Venezuela in augustus 2016. Het is dan ook onmogelijk dat men hiernaar zou hebben gevraagd de keren dat u werd staande gehouden.

U verklaarde voorts dat uw vader problemen kent op zijn werk voor het staatsbedrijf CORPOELEC, dat hij al maanden geen werk meer krijgt omdat hij tegen de regering is, dat hij sinds twee maanden niet meer wordt uitbetaald en dat hij ongeveer twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS te horen kreeg dat hij zou worden ontslagen omdat hij niet is gaan stemmen tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 (CGVS, p.3, p.7-8 en p.15). Gevraagd wat zijn werksituatie met u persoonlijk heeft te maken, kwam u vooreerst niet verder dan zijn werkomstandigheden te beschrijven (CGVS, p.3). Concreet gevraagd of de problemen van uw vader iets te maken hebben met de reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela, repliceerde u dat aangezien uw vader de regering niet steunt, dat gevolgen heeft voor de hele familie, met name dat de toegang tot studiebeurzen en gezondheidsdiensten van jullie werd afgenomen (CGVS, p.3). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat het vreemd is dat jullie al sinds 2015 bepaalde voordelen ontzegd werden omdat uw vader de regering niet zou steunen (CGVS, p.3 en 6) maar dat hij al die tijd zijn job bij het staatsbedrijf CORPOELEC behouden heeft en - naar u beweert tot enkele maanden geleden - gewoon uitbetaald werd. Dat jullie geen toegang meer kregen tot studiebeurzen en gezondheidsdiensten omdat uw vader de regering niet zou steunen, is bovendien een blote bewering die u niet staaft aan de hand van enig begin van bewijs. Wat er ook van zij, dat uw familie sinds eind 2015 geen studiebeurzen meer kreeg, belette u niet om uw studies af te ronden in juli 2016 dankzij de financiële hulp van uw vader (CGVS, p.6 en p.15). Overigens zijn uw broer L. en uw zus L. tot op heden hogere studies aan het volgen in Caracas (CGVS, p.8) en heeft uw tweelingzus L. rechten gestudeerd aan de universiteit (CGVS, p.9). Wat betreft de door u beweerde beperkte toegang tot gezondheidsdiensten in Venezuela, dient te worden opgemerkt dat u zelf geen medische problemen aanhaalt en dat u zich naar een privékliniek kan begeven voor medische behandeling indien nodig. Uit niets blijkt dat de problemen van uw vader op zijn werk voor u een persoonlijke vrees voor vervolging inhouden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U stelde ten slotte dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest te zullen worden beschouwd als een landverraadster omdat u in het buitenland heeft verbleven en in de gevangenis te zullen worden gezet (CGVS, p.14). Política Iris Varela zou in 2017 hebben gezegd dat iedereen die Venezuela heeft verlaten, bij een terugkeer in hechtenis zal worden gezet en nooit meer zal vrijkomen (CGVS, p.14). U heeft weet van een vriend van u en uw partner die na een verblijf in Panama terugkeerde naar Venezuela, op de luchthaven werd ondervraagd en wiens paspoort werd ingehouden (CGVS, p.16).

Via uw familie hoorde u eveneens van andere gevallen waarbij terugkeerders werden gefolterd en hun paspoorten werden afgenomen (CGVS, p.16). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert.

Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, te meer u in juli 2016 een paspoort uitgereikt kreeg en u een maand later op legale wijze het land verliet. Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in Venezuela als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p.12 en p.14). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uw ouders hebben een woning in Maturin (CGVS, p.5). U heeft universitaire studies orthodontie gevolgd in Barcelona (CGVS, p.6). Tijdens uw studies huurden uw ouders een studentenkamer voor u in Barcelona (CGVS, p.5-6). U bent afgestudeerd in juli 2016 (CGVS, p.6). U stelde dat uw vader u financieel ondersteunde (CGVS, p.15). U verklaarde dat u tijdens de stage die u moest doorlopen in het kader van uw studies al naar werk zocht maar dat u niets vond daar alle gezondheidscentra eigendom zijn van de staat en u geen lid bent van de regeringspartij Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV) (CGVS, p.6 en p.12). Gaan werken in een privépraktijk bleek ook niet mogelijk daar u dan moest investeren in eigen materiaal, wat financieel niet doenbaar was (CGVS, p.7). U heeft na uw afstuderen echter geen ander type werk gezocht (CGVS, p.7). Bovendien heeft u tussen 2014 en 2015 tot aan het begin van uw stage wel gewerkt als tandartsassistente van een professor van uw universiteit en werkte u tijdens de vakantie eveneens drie maanden in een schoonheidssalon in Maturin (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u bij een terugkeer naar Venezuela nergens aan de slag zou kunnen gaan. Uw gezin komt momenteel financieel rond door het geld dat uw vader verdient met het uitvoeren van herstellingen aan computers en het opzetten van camera-systemen (CGVS, p.8). U verklaarde dat uw vader zich verder op dat werk zal focussen eens hij effectief ontslagen is bij het elektriciteitsbedrijf waarvoor hij werkzaam is (CGVS, p.15). Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten dient er opgemerkt te worden dat deze niet van dien aard zijn de genomen beslissing te wijzigen. Uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart en uw RIF kaart, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. De foto's van uw vriend C.P. die in 2017 is overleden door de impact van een traangasbom die werd gegooid op betogers, legt u neer om te bewijzen dat u een dichte vriend heeft die iets heeft meegemaakt tijdens de manifestaties waaraan u ook heeft deelgenomen (CGVS, p.4). Met de tweets van de studentenbewegingen Resistencia UGMA en Resistencia Anz, daterende van 2014 en die onder andere oproepen om te betogen, wilt u aangeven hoe jullie zich als studenten organiseerden (CGVS, p.4-5). Zoals hierboven geconcludeerd, heeft u evenwel niet aangetoond dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten door uw deelname aan antiregeringsbetogingen in 2014 en 2015. De foto van de werkbadge van CORPOELEC van uw vader, bevestigt enkel dat uw vader werkzaam is voor voornoemd staatsbedrijf, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Met de foto van een omzendbrief die in april 2011 aan uw vader en zijn collega's werd gestuurd en waarin de werknemers van CORPOELEC worden opgeroepen om deel te nemen aan een manifestatie in Caracas ter ere van 1 mei, de dag van de arbeid, wilt u aantonen dat de werknemers van het staatsbedrijf de regering moeten steunen en worden verplicht om deel te nemen aan manifestaties (CGVS, p.3). Zoals hierboven aangegeven heeft u echter niet aangetoond dat het werk van uw vader en de problemen die hij er zou kennen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie inhoudt voor u bij een terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 november 2018 een schending aan van "artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekster stelt dat uit alle rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie in Venezuela penibel is.

Zij wijst erop dat Venezuela in 2017 het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had en stelt dat de situatie er niet meer veilig is nu er wetteloosheid heerst. Ze stelt dat ze in haar thuisland wordt blootgesteld aan vervolging wegens haar politieke voorkeur, zij niet beschermd wordt door de overheid tegen gericht geweld van een drugsbende en dat daarnaast een ernstig risico bestaat dat zij het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld.

Verzoekster betoogt dat de ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met haar profiel, met name een jonge vrouw van 18 jaar, ervoor zorgen dat socio-economische overwegingen van toepassing zijn. Door te oordelen dat socio-economische overwegingen relevant kunnen zijn in asielzaken, maar door vervolgens vast te stellen dat de situatie *in casu* niet ernstig genoeg is, strijdt de beslissing volgens verzoekster met de elementen in het dossier. De situatie is immers buitengewoon ernstig.

Verzoekster wijst op haar profiel: een jonge Venezolaanse vrouw van 24 jaar, die meerdere keren heeft deelgenomen aan studentenprotesten. Verzoekster meent dat het reeds op basis van deze feiten onmogelijk is om haar terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten. Zij verwijst naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat betreft de ernst van de situatie, haalt verzoekster een recent rapport van de Britse overheid aan, waarin er sprake is van ernstige voedseltekorten, een falende gezondheidszorg en extreem hoge moordcijfers. ("*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*" van 16 juli 2018).

Verder verwijst verzoekster naar een rapport van OHCHR van juni 2018, waarin de instorting van de gezondheidszorg wordt aangehaald (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018). Verzoekster merkt op dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift 'The Lancet' spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (The Lancet "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018), wat ook in de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update) wordt bevestigd. Verzoekster wijst erop dat de instorting van de gezondheidszorg ook bijzondere implicaties heeft voor (jonge) vrouwen (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, p. 44) en dat de aangehaalde COI Focus eveneens de bijzondere kwetsbaarheid van (jonge) vrouwen toelicht. Verzoekster geeft aan dat de hierboven geciteerde rapporten eveneens spreken over ernstige voedseltekorten en dat deze een bijzondere impact hebben op (jonge) vrouwen. Verzoekster betoogt dat het (onbestraft) geweld tegen vrouwen een groeiend probleem is (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update)). Zij haalt aan dat de scholingsgraad achteruit gaat (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), p. 14).

Verzoekster betoogt dat het rapport van de Britse overheid terecht een bijzondere aandacht voor vrouwen vooropstelt en dat vrouwen vaak het eerste slachtoffer zijn in het geval van een crisissituatie ("*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*" van 16 juli 2018)

Verzoekster haalt verder het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan (Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be) en stelt dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van de ineenstorting van het land (Knack "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van 29 augustus 2018).

Zij wijst erop dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport van OHCHR (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, p. 5). Verzoekster stelt dat UNHCR in maart 2018 heeft meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018) en merkt op dat in de COI Focus gelijkaardige bemerkingen staan vermeld (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), p. 28-29). Ter vergelijking stelt zij dat in Argentinië in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend kreeg (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), p. 31).

Verzoekster betoogt dat, als we de situatie van verzoekster in rekening brengen – jong, vrouwelijk –, men er onmogelijk toe kan besluiten dat zij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster benadrukt dat zij geen aanhanger is van het Venezolaanse regime. Zij voert aan dat zij in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en wijst erop dat het land kampt met hoge moordcijfers en dat ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad aanzienlijk is (United States Department of State, “*Venezuela 2018 Crime & Safety Report*”, gepubliceerd op 4 februari 2018).

Zij meent dat Venezuela geen land is waar een jonge vrouw naar terug kan worden gestuurd. Verzoekster betoogt verder dat de bestreden beslissing elementaire behoeften als veiligheid, voedsel, onderwijs en gezondheidszorg als af te wegen elementen vermeldt maar dat vervolgens volkomen in strijd met de objectieve bevindingen over Venezuela wordt geoordeeld. Verzoekster herneemt dat het voedseltekort en de ineenstorting van de gezondheidszorg een bijzondere impact heeft op vrouwen, dat geweld tegen vrouwen zo goed als niet meer wordt vervolgd en dat de scholingsgraad steeds verder terugloopt, wat voor verzoekster als jonge vrouw een bijkomend risico vormt.

In hoofdorde wordt gevraagd om verzoekster “*een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet*”. In ondergeschikte orde wordt gevraagd de “*vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekster*”.

2.2. Stukken

Naast de aanvullende nota van 22 januari 2019 met de COI Focus « *Venezuela : Le retour des ressortissants vénézuéliens* », van 10 januari 2019, wordt de aanvullende nota van 6 november 2019 neergelegd met volgende stukken :

« - *COI Focus Venezuela : situation socio-économique*

- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo*
- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis*
- *AI-Venezuela 2017-2018*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*”.

Verder wordt in de nota verwezen naar de URL's van volgende rapporten :

IACHR, “*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report*” van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); OCHCR, “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, beschikbaar op [“https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf”](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op [“https://reliefweb.int”](https://reliefweb.int); de COI Focus Venezuela: “*Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, beschikbaar op [“https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf”](https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op [“https://www.cgvs.be/nl”](https://www.cgvs.be/nl); de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, beschikbaar op [“https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf”](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op [“https://www.cavs.be/nl”](https://www.cavs.be/nl); en OHCHR : “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*”, van juli 2019, beschikbaar op [“https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx”](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op [“https://www.ochcr.org”](https://www.ochcr.org). Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: “*Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de problematische algemene onveiligheidssituatie, de slechte economische situatie en het gebrek aan voedsel en medicatie, en omdat zij beschouwd zal worden als landverraadster gezien zij haar land heeft verlaten.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten - de algemene onveiligheidssituatie en de economische situatie - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.3. Wat betreft verzoeksters deelname aan studentenprotesten in maart 2014 (een week) en in 2015 (twee of drie keer) in Anzoátegui, uitgaande van de studentenbeweging Resistencia en waarvan verzoeksters twee foto's heeft neergelegd (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018 (hierna: notities), p. 4, p. 10-11), dient opgemerkt dat verzoekster haar deelname aan deze protesten op geen enkel moment heeft ingeroepen als reden van haar vertrek uit Venezuela. Verzoekster verklaarde dat ze, behalve aan de manifestaties georganiseerd door Resistencia, slechts deelnam aan activiteiten die betrekking hadden tot de universiteit en haar studies (notities, p. 13) en dat ze geen activiteiten organiseerde voor de studentenbeweging (notities, p. 13). Verzoekster gaf nog aan dat ze sympathisant is van de Voluntad Popular en tijdens de verkiezingen op deze partij stemde, maar verklaarde niet te zijn "*ingeschreven*" en nooit te hebben deelgenomen aan vergaderingen of andere activiteiten van de Voluntad Popular (notities, p. 10). Verzoeksters sympathie voor de Voluntad blijft dan ook een strikte persoonlijke opvatting en geenszins publieke activiteit. Verzoekster verklaarde enkel dat zij gehoor gaf aan de oproep van de partij via Twitter om binnenshuis op kookpotten te slaan als een vorm van vreedzaam protest (notities, p. 10). Gelet op voorgaande bleven verzoeksters politieke activiteiten in haar land beperkt en nergens maakt verzoekster deze uiterlijk kenbaar. Het kan aldus ook niet verbazen dat volgens de verklaringen van verzoekster ze nooit in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten en evenmin om haar beweerdelijke deelname aan studentenprotesten in Anzoátegui.

2.4.4. Verder stelde verzoekster dat zij op de autostrade tussen Barcelona en Maturin verschillende keren werd staande gehouden bij checkpoints van de politie en/of La Guardia Nacional (notities, p. 14-15) en dat de agenten het voedsel en de medicatie die verzoekster op dat moment bijhad, in beslag namen (notities, p. 14). Verzoekster verklaarde dat deze agenten, als ze hen erop wees dat ze dat niet zomaar mochten doen, antwoordden dat verzoekster geen carnet de la patria had en dat zij de regering niet steunde, dat ze ermee dreigden verzoekster enkele dagen vast te houden en haar zeiden dat ze haar de volgende keer niet meer zouden laten passeren (notities, p. 14).

Echter, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de carnet de la patria pas in januari 2017 werd ingevoerd door president Maduro, en dus ná verzoeksters vertrek uit Venezuela in augustus 2016, zodat dan ook onmogelijk is dat de politie hiernaar zou hebben gevraagd de keren dat verzoekster werd tegengehouden (Refworld “*Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018)*” van 18 mei 2018). Verzoekster maakt dan ook fictieve aantijgingen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster de (volledige) waarheid niet vertelt waardoor haar verklaringen over haar aanvaringen met de politie niet is aangetoond. Voorts stelde verzoekster dat de agenten wilden weten wat verzoekster studeerde, hoe haar ouders haar studies konden betalen en of zij de regering steunen (CGVS, p. 15). Verzoekster gaf aan dat het langste dat ze bij de politie moest wachten een halve dag was (notities, p. 15). Door de *protection officer* gevraagd of verzoekster ooit naar elders werd gevoerd door de politie en/of La Guardia Nacional, antwoordde ze negatief en voegde ze eraan toe dat ze iedereen die in de auto zat, lieten uitstappen en dat ze hun kantoren daar moesten binnenstappen (notities, p. 16). De door verzoekster beschreven situatie(s) van intimidatie – in zoverre deze waarheidsgetrouw zijn (wat niet wordt aangetoond) - kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Bovendien zijn de door verzoekster aangehaalde feiten loutere intimidaties en geenszins zwaarwichtig genoeg om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

2.4.5. Voorts verklaarde verzoekster dat haar vader problemen kent op zijn werk voor het staatsbedrijf CORPOELEC, dat hij al maanden geen werk meer krijgt omdat hij tegen de regering is, dat hij sinds twee maanden niet meer wordt uitbetaald en dat hij ongeveer twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS te horen kreeg dat hij zou worden ontslagen omdat hij niet is gaan stemmen tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 (notities, p. 3, p. 7-8, p. 15). Verzoekster komt echter niet verder dan bonte, vage beweringen. Door de *protection officer* gevraagd wat zijn werksituatie met verzoekster persoonlijk heeft te maken, kwam verzoekster eerst niet verder dan zijn werkomstandigheden te beschrijven (notities, p. 3). Vervolgens stelde verzoekster dat, aangezien haar vader de regering niet steunt, dit gevolgen heeft voor de hele familie, met name dat de toegang tot studiebeurzen en gezondheidsdiensten werd afgenomen (notities, p. 3) terwijl het tegendeel blijkt uit haar verklaringen. Zo wordt verzoeksters bewering dat haar familie reeds sinds 2015 bepaalde voordelen zou ontzegd zijn omdat verzoeksters vader de regering niet zou steunen (notities, p. 3, p. 6) geheel ontkracht doordat verzoeksters vader al die tijd gewoon zijn job bij het staatsbedrijf CORPOELEC kon behouden en – beweerdelijk tot enkele maanden geleden - gewoon uitbetaald werd. Waar verzoekster verklaarde dat haar familie geen toegang meer kreeg tot studiebeurzen en gezondheidsdiensten omdat verzoeksters vader de regering niet zou steunen, betreft dit ook een louter blote bewering die verzoekster met geen enkel objectief element ondersteunt. Hoe dan ook, indien verzoeksters familie sinds eind 2015 geen studiebeurs meer kreeg, belette dit verzoekster klaarblijkelijk niet om haar studies af te ronden in juli 2016 met financiële hulp van haar vader (notities, p. 6, p. 15). Bovendien stelde verzoekster dat haar broer L. en zus L. tot op heden hogere studies volgen in Caracas (notities, p. 8) en dat haar tweelingzus L. rechten heeft gestudeerd aan de universiteit (notities, p. 9). Wat betreft de door verzoekster aangehaalde beperkte toegang tot de gezondheidsdiensten in Venezuela, maakt verzoekster zelf geen melding van enige medische problemen noch desgevallend van het zich richten tot een beschikbare privékliniek voor een medische behandeling. Verzoekster weet al evenmin welke problemen van haar vader op diens werk gevolgen kunnen meebrengen voor haar. Verzoeksters verklaringen blijven dan ook bonte beweringen.

2.4.6. Waar verzoekster erop wijst dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport van OHCHR (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, p. 5), merkt de Raad op dat UNHCR volgens dit rapport stelt dat “*while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, a significant number are indeed in need of international protection*”. Het loutere feit dat verzoekster Venezuela verlaten heeft, geeft aldus geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft (notities, p. 14, p. 16), kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade worden afgeleid, laat staan dat ze als landverraadster zou worden beschouwd.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("*Venezuela: information sur le traitement réservé par les autorités et les groupes pro-gouvernementaux aux demandeurs d'asile déboutés qui retournent au pays (2016-décembre 2017)*") en de aanvullende nota van 6 november 2019 (COI Focus "*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie blijkt dat honderdduizenden Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken zodat te verwachten is dat problemen kenbaar zouden geraken.

De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen (in zoverre dit al bekend zou zijn), hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.1) en had zij in Venezuela, naast haar deelname aan enkele studentenmanifestaties waarbij zij nooit problemen heeft gekend, geen politieke activiteiten (zie *supra*). Bovendien kreeg verzoekster in juli 2016 een paspoort uitgereikt en kon zij een maand later het land op legale wijze verlaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij op heden in de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou gestaan hebben. Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela geïmigreerd zal worden door de autoriteiten.

2.4.7. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen wijzigen. Verzoeksters Venezolaans paspoort, haar identiteitskaart en haar RIF kaart bevatten enkel identiteitsgegevens die niet worden betwist. Wat betreft de foto's van verzoeksters vriend C.P., die op 28 mei 2017 is overleden door de impact van een traangasbom die werd gegooid op betogers, verklaarde verzoekster dat ze deze neerlegde om te bewijzen dat zij een dichte vriend heeft die iets heeft meegemaakt tijdens de manifestaties waaraan verzoekster ook heeft deelgenomen (notities, p. 4). Nochtans verklaarde verzoekster dat ze slechts deelnam aan betogingen in 2014 en 2015 en overleed C.P. in 2017. Hoe dan ook kan uit niets blijken dat verzoekster problemen zou kennen omwille van de dood van C.P.. Met de tweets van de studentenbewegingen Resistencia UGMA en Resistencia Anz, daterende van 2014 en die onder andere algemeen oproepen om te betogen, wilde verzoekster aangeven hoe ze zich als studenten organiseerden (notities, p. 4-5). Zoals hierboven geconcludeerd, wist verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij in het oog zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten door haar deelname aan antiregeringsbetogingen in 2014 en 2015. De foto van de werkbadge van CORPOELEC van verzoeksters vader, bevestigt slechts dat haar vader werkzaam is voor voornoemd staatsbedrijf, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Met de foto van een omzendbrief die in april 2011 aan haar vader en zijn collega's werd gestuurd en waarin de werknemers van CORPOELEC worden opgeroepen om deel te nemen aan een manifestatie in Caracas ter ere van 1 mei, de dag van de arbeid, tracht verzoekster aan te tonen dat de werknemers van het staatsbedrijf de regering moeten steunen en worden verplicht om deel te nemen aan manifestaties (notities, p. 3). Gelet op bovenstaande heeft verzoekster echter niet aangetoond dat de problemen van haar vader op zijn werk problemen met zich zou kunnen meebrengen voor haar, laat staan dat deze internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.8. Wat betreft verzoeksters vrees om bij de terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar verblijf in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 6 november 2019 (COI Focus "*Venezuela: Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie en het verzoekschrift blijkt dat honderduizenden Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen (in zoverre dit al bekend zou zijn), hangt af van haar individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, of die in het verleden om hun oppositie bekend waren, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke opvattingen de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor de komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten en had zij in Venezuela, naast haar deelname aan enkele studentenmanifestaties waarbij zij nooit problemen heeft gekend, geen politieke activiteiten (zie *supra*). Verzoekster gaf voorts aan niet te denken dat zij op heden in het oog van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn komen te staan (notities, p. 13). Verzoekster heeft Venezuela met eigen paspoort op legale wijze kunnen verlaten. Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela geïmagineerd zal worden door de autoriteiten.

2.4.9. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.10. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.5.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

2.5.3. Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

2.5.4. Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *“M’Bodj t. Belgische Staat”*, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* en dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*.

2.5.5. Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geheel geen profiel van een opposante heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.5.6. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wijst de raad op de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

2.5.7. Verzoekster haalt meerdere algemene rapporten en artikelen aan: *United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela* van 16 juli 2018; *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; The Lancet *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018; COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 (update); *“Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe”* van 29 augustus 2018, die de socio-economische ernst van Venezuela moet aantonen.

2.5.8. De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift wordt aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen met concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest.

Integendeel verzoekster is weliswaar vertrokken omwille van de slechte economische vooruitzichten in Venezuela (CGVS, p. 12 en p. 14) maar haar familiale/financiële situatie is geenszins zorgwekkend laat staan van dien aard is dat haar terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een

'onmenselijk en vernederende behandeling' zou inhouden. Hoger werd reeds aangehaald dat verzoeksters ouders eigendom bezitten in Maturin (CGVS, p. 5), de kinderen hogere/universitaire hebben gevolgd in Barcelona (CGVS, p. 6) en hierbij een studentenkamer huurden voor verzoekster in Barcelona (CGVS, p. 5-6). Verzoekster heeft tussen 2014 en 2015 tot aan het begin van haar stage gewerkt als tandartsassistente van een professor van haar universiteit en werkte tijdens de vakantie eveneens drie maanden in een schoonheidssalon in Maturin (CGVS, p. 7). Het gezin komt momenteel financieel rond door het geld dat haar vader verdient met het uitvoeren van herstellingen aan computers en het opzetten van camera-systemen (CGVS, p. 8). Haar vader zou zich verder op dat werk focussen indien hij effectief ontslagen zou worden bij het elektriciteitsbedrijf waarvoor hij werkzaam is (CGVS, p. 15). Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen en zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.5.9. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier (COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 6 maart 2018) of door verzoekende partijen neergelegd (onder meer OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018*), wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.10. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op toeristen die de Venezolaanse nationaliteit niet bezitten of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.5.11. Verzoekende partij heeft geen medische problemen en hoe dan ook dient verzoekster zich wat dit betreft te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.12. Verzoekende partij voert aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" van verzoekster. Verzoekende partij licht dit ook niet toe. Waar het verzoekschrift stelt dat Venezuela geen land is om een jonge vrouw naar terug te sturen, wordt dit niet nader gekaderd noch kan dit blijken uit de toegevoegde landeninformatie.

2.5.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en gevolgen kan hebben op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK